

Arrest

nr. 160 386 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 augustus 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dat is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2014 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen roepen de duur van hun verblijf in België in. Zij verblijven echter pas sinds april 2012 in België en wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en vervolgens in het kader van hun medische regularisatieaanvraag. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 12.04.2012, die afgesloten werd op 18.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk zes maanden en zes dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen hebben driemaal een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze aanvragen art. 9ter werden ondertussen onderzocht en afgewezen. Het is een persoonlijke keuze geweest van verzoekers om meerdere opeenvolgende procedures in te stellen, waardoor zij nu enige tijd in België verblijven. Dit kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Aangezien zowel de asielaanvraag als de aanvragen art. 9ter afgesloten zijn, dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen betekend werd op 13.08.2012 en waarbij hen uitstel werd verleend tot 30.06.2014.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die verhinderen dat zij de aanvraag in Kazakstan (sic.) indienen. Zij beschikken echter de Russische nationaliteit, zodat van hen niet verwacht wordt dat zij zich naar Kazachstan begeven.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen hebben uitstel verkregen om het grondgebied te verlaten tot 30.06.2014, zodat het lopende schooljaar in België kon beëindigd worden. Momenteel kunnen verzoekers gebruik maken van de schoolvakantie om hun terugkeer te organiseren, opdat de kinderen het nieuwe schooljaar kunnen aanvangen in het land van herkomst.

De elementen van integratie, namelijk dat zij zich integreren; dat zij Nederlands leren wat gestaafd wordt met meerdere attesten; dat zij een attest van inburgering behaald hebben; dat zij werkbereid zijn en een werkbelofte voorleggen ter staving; dat zij hier sociale banden hebben en steunbrieven voorleggen; en dat zij blij hebben gegeven van hun motivatie om hun leven op onafhankelijk en zelfstandige manier uit te bouwen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is in dit stadium van hun integratie en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State

(Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht op basis van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de instructie van 19 juli 2009, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en van de artikel 8 van het EVRM.

Zij betogen dat de instructie van 19 juli 2009 van toepassing zou zijn. Zij verwijzen naar de in hun aanvraag aangehaalde elementen: kennis van het Frans en het Nederlands, sociale banden, duur van verblijf en trauma in het land van herkomst en zij stellen dat zij niet in staat zijn te weten waarom die elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Zij zouden hier een economisch welzijn opgebouwd hebben dat volgens hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Er zou geen rekening gehouden zijn met het familieleven en het belang van de minderjarige kinderen. Zij stellen dat één van de kinderen nog leerplichtig is.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Inzoverre de verzoekende partijen verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen tijdelijk de mogelijkheid werd geboden om een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, werd deze instructie bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigd zodat de verzoekende partijen zich niet op dienstige wijze kunnen beroepen op voornoemde vernietigde instructie.

Waar de verzoekende partijen de duur van hun verblijf in België aanhalen, stelt de bestreden beslissing:

“Betrokkenen roepen de duur van hun verblijf in België in. Zij verblijven echter pas sinds april 2012 in België en wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en vervolgens in het kader van hun medische regularisatieaanvraag. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 12.04.2012, die afgesloten werd op 18.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk zes maanden en zes dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen hebben driemaal een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze aanvragen art. 9ter werden ondertussen onderzocht en afgewezen. Het is een persoonlijke keuze geweest van verzoekers om meerdere opeenvolgende procedures in te stellen, waardoor zij nu enige tijd in België verblijven. Dit kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Aangezien zowel de asielaanvraag als de aanvragen art. 9ter afgesloten zijn, dienen betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen betekend werd op 13.08.2012 en waarbij hen uitstel werd verleend tot 30.06.2014.”

Inzake de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM overweegt de bestreden beslissing:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM is in casu niet van toepassing, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het EVRM, teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet voorziet dat elk kind recht heeft “op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”. De verzoekende partijen maken met hun uiteenzetting evenwel niet aannemelijk op welke wijze de bestreden beslissing de integriteit van de kinderen in het gedrang brengt.

Inzake de schoolgaande kinderen bepaalt de bestreden beslissing:

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen hebben uitstel verkregen om het grondgebied te verlaten tot 30.06.2014, zodat het lopende schooljaar in België kon beëindigd worden. Momenteel kunnen verzoeker gebruik maken van de schoolvakantie om hun terugkeer te organiseren, opdat de kinderen het nieuwe schooljaar kunnen aanvangen in het land van herkomst.”

Inzake de integratie en het aangevoerde trauma in het land van herkomst bepaalt de bestreden beslissing:

“De elementen van integratie, namelijk dat zij zich integreren; dat zij Nederlands leren wat gestaafd wordt met meerdere attesten; dat zij een attest van inburgering behaald hebben; dat zij werkbereid zijn en een werkbelofte voorleggen ter staving; dat zij hier sociale banden hebben en steunbrieven voorleggen; en dat zij blij hebben gegeven van hun motivatie om hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van

herkomst onwenselijk is in dit stadium van hun integratie en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoeker tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partijen aangehaalde redenen waarom zij menen in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekende partijen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partijen deze motieven kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC